

צדיים כספי ונעדרות

פתח "העולם הזה" כסידרת גילויים שהסירה את המסווה מתופעה חברה כוזבת להסרטה המבוססת יותר על סיפוריכזבים מאשר

ספיק העתון לפרסם את הפרק השני, חנה התפתחות מרעישת: ית הגילויים כינס מנהל חברת "ישראל כרמז-פילם" את נאמניו יע להם כי ההצגה נגמרה כתוצאה מגילויי "העולם הזה". גהוריד את המסך על חברה זו. גילוי האמת, שנעשתה עגומה שהתקדמה החקירה, היה חיוני כדי לטהר את האווירה הציבורית פשרת תופעות מחפירות מסוג זה.

הפרק השני — פרק התרמית הכלכלית. כשבוע הבא יפרסם את סיפור פעולותיהם של גדר ושות', ביניהם סרטור מועד לדברי זשדישת, המסוכנת ביותר: פרישת רשת לזכירת נערות תמימות.

ההון כי הוא עומד כבר לפני צילום הסרט ודרושים לו אי אילה אלפים בודדים כדי לגשת להסרטה.

גלרמאות

לר פעל במהירות. הוא מצא אולם ריק ברחוב נחלת בנימין 14, הבטיח לבעליו לשלם שמונה לירות לערב, תמורת השימוש באולם לקורס לישחקני קולנוע. פעם ופעמיים שילם גלר את הכסף; לאחר מכן הפסיק לשלם. נשאר חייב לבעל הבית עשרות לירות.

אל תוך האולם הביא את שישים המועמדים למשחק ככרט, דרש מכל אחד מהם שישים לירות עבור השתתפותו בקורס. כך הצטברו בקופתו עוד כמה מאות לירות. כמורה בקורס, המזין גלר את אחד מאנשי מקצוע ההסרטה הידועים בארץ, הבטיח לו 300 ל"י לחודש ורחמים — לאחר ייצור הסרט. ברור שגם זאת הייתה הונאה, שכן עד היום לא שילם גלר למומחה גם פרטה אחת.

יקבל את הכסף לאחר שניחש במדויק את התוצאות. אולם הענין יתעכב מספר ימים, מאחר שהמסרטה חוקרת בענין.

אלי גלר אינו אוהב משום מה את המסרטה. הוא מוכן לשלם כל מחיר ובלבד שלא להפגש עם נציגי החוק. הוא היה מוכן לחתור על אלף הלירות ולסלק את ידו מכל הענין, ובלבד שלא ימסר למסרטה.

כשנה ומחצה נעלמו גלר ופויירשטיין מן החיים הצבוריים והספורטיים במדינת ישראל. השניים עברו לתל-אביב: פויירשטיין המשיך לחיות על רוחחי הונוה שהפכה בינתיים אשתו וילדה לו בת, גלר היה כנראה שקוע בתכנון מפעל הרמאות הגדול ביותר בחייו.

צילומים ללא פיהם

הפעם החליטו השניים לעבור משטח הספורט לשטח בידור אחר — הקולנוע. בלמדם את להי טותו הגדולה של הנוער הישראלי להופיע בסרטים, ואת חפצם של בעלי הון שונים להשקיע כספים במפעל הנושא רחמים, ראו השניים בתכנית לייצור סרטים ישראליים כר נרחב לפעולה.

אין צורך לציין שלאף אחד משניהם לא היה מושג בייצור סרט. אולם מוח מתכנן היה להם. הם תיכננו את עבודתם לפרטי פרטיה, החלו לפני כשלושה חדשים בכיצועה.

כצעד ראשון העניקו השניים לעצמם שם מצלצל. השם היה ישראל כרמן פילם. לא היתה זאת חברה רשומה ואף לא אגודה עותומנית ולא חברת מניות. למעשה היה זה שם שמאחוריו לא הסתתר שום דבר, מלבד ערבם של גלר ופויירשטיין. אנשים תמימים, שאינם מתמצאים בחוק החברות, היו משוכנעים כי ישראל כרמן פילם היא חברה רשומה לייצור סרטים.

לכל חברה, ואפילו פיקטיבית, דרוש משרד כלשהו. גלר השיג משרד בדרך קלה. הוא בא אל אלמנה המנוח שמעון אמולק, מי שהיה סוכנה של חברת הביטוח ללויזס הלונדונית. משרדיו של אמולק עמדו ריקים מאז נפטר. גלר הציע לאלמנה רחמים לאחר ייצור סרטו, תמורת העדנת המשרדים לרשותו. כדי לא לשלם דמי פתח לבעל הבית, נשארו המשרדים רשומים כמשרדי חברת אמולק, שהפכה נציגות של ישראל כרמן פילם.

עתה היו השניים זקוקים למומנטים להתחלת פעי- לותם. הם פירטמו מודעה בעתונות על חיפוש שחקנים לסרט, הזמינו כארבע מאות איש, מתוך כשלושת אלפים שהציעו את עצמם, למבחני בד. כל אדם שהוזמן למבחן בד שילשל שלוש לירות לידי גלר, מבלי שיקבל קבלה. תמורת סכום זה העמידו אותו גלר ופויירשטיין מול מצלמה, אותה הפעילו הם עצמם, צילמו כביכול צילומי נסיון.

אין כל הוכחה שאמנם היה פילם במצלמה בעת צילום הנסיון. ההיפך מתקבל יותר על הדעת. גלר אינו יכול להראות את מה שיצא מצילומי הנסיון. למרות שניסה לעורר את הרושם כאילו מסר את הפילם לפיתוח למעבדות סרט לאומי בתל-אביב, העובדות מאאות שלגלר לא היה מעולם שום קשר עם מעבדות אלה.

אלה שהצליחו כביכול במבחן הבד, הובטחו שלוש הלירות חזרה. איש מששים האנשים שהצליחו ב"מבחן" לא קיבל פרטה עד היום. מצוידים בהון של למעלה מאלף לירות, מעודדים מקלות הדעת של האנשים שהוציאו כספים ללא מחשבה, המשיכו שני הרמאים בכיצוע תרמימתם.

הצעד הבא בתכנית היו נסיונות לשכנע אנשי עסקים שונים להשקיע כספים לשם ייצור סרט. אולם איש מבין עשרות בעלי ההון, אליהם פנו השניים, לא נפל בפח. כמעט לכל בעל הון, שנתבקש להשקיע כסף בסרטי כרמן פילם, התברר שהשניים הם חסרי מושג במקצוע, חסרי נסיון וחסרי כסף. לשם גיוס כספים היה גלר צריך להוביח לבעלי

ר, שהציג את עצמו בשם אלי ולח את הנחשון ללא חתימה. והתברר שכתב ידו זהה עם י. גלר לא קיבל את הכסף בעבור ימים אחרים. אולם גלר דחוק מאוד, לא יכול היה ספורטאי לחכות. שבוע לאחר שוב התקבל במשרדי חדשות למטרה בניחוש תוצאות 12 יד שוב אלי גלר, חזרה. זמור מאוד. היתה זאת השבת יורגל בשנת 1955. כל תוצאות ז מאוד ואף אחד מבין מאות גליח לקלוע למטרה בניחוש. זרונות נכונים. רק אלי גלר ושחקים.

אינטרמצו ברואר

צאות המשחקים באותה שבת ה דרוש כשרון נבואי ממש, אותו אדם שהצליח לנחש המשחקים של השבת הקודמת.

סאודאי

זפורט והנהלת מפעל הנחשון המשונה, גילו לאפתעתם כי היתה אמנם של יום חמישי, נזדבקה מחודש.

על חוקר פרטי. גילוייו היו זולח בתחילת השבוע מעטפה לאחר שהמעטפה הוחתמה נאים, היה גלר מקבל בדרך כל מה שהיה עליו לעשות המשחקים ביום שבת, למלא ימו במעטפה החתומה. את ך בדואר המרכזי בתל-אביב, תבים המוחתמים מכל הארץ. להעביר את המעטפה למעון

קוף. אולם בידי החוקרים לא ית. הם ניסו את מזלם בדרך פגישה, שם נמסר לו שהוא

שוכנעו איש עליידי נוכחותו של רעהו בפגישה, חקרו לפרטים אחד אודות השני.

אולם בעל ההון היה זהיר מאוד. הוא דרש מג ערבות תמורת הכסף שישקיע. גלר הצליח לשכנע דודו, איש עסקים ידוע גם הוא, שיפקיד בידי ב ההון נירות ערך בשתי 15 אלף ל"י. לאחר זאת הוג בעל ההון מכיסו 15 אלף ל"י, שעברו ישר ל סאודאי. למעשה לא קיבל סאודאי את הכסף. הסכ מסר לידו כדי שיקנה ציוד, שישאר רכושו של ג ל גלר לא היה מפתיד אף פעם, שכן הציוד שעמד לקנ עולה וערכו על הסכום הנדרש.

כך הצליח גלר לעורר את הרושם כאילו מאחז עומדים משקיע ובעל אולפן להסרטה. מכאן ואי דאג גלר להפיץ את השמועה שסאודאי קיבל מנ כסף והוא עומד לנסוע לחוץ-לארץ, להביא ציוד הסרן עבורו. סאודאי עמד אמנם לנסוע לחוץ-לארץ, או כדי להביא את הציוד שקנה המשקיע ההולנדי. עם הוכחות משכנעות מעין אלה, יכול היה ג

מורהדרך גלר ותלמידה בפעולה

סיפור בדים על מסך הכסף

להופיע בפני כל בעל הון, לשכנעו להוסיף ולהשק כספים. לראיה היה מציג חווים שנעשו עם במא מוסיקאי, או בעל אולפן להעסקתם בייצור הסרט. חווים אלה לא עלו לגלר אפילו לירה אחת.

קשה לנחש מה היה גלר עושה ברגע שהיה מצלי לגייס השקעה כלשהי. יתכן שהיה באמת מייצר ס כלשהו, יתכן שגלר ופויירשטיין היו עוזבים או ה הארץ. הודיע השבוע זאב פויירשטיין בפני חוקר העון הזה: "הארץ נמאסה לי, התכנית שלי היא לעזוב ב שיותר מהר".

הגילויים בעתונות סביב תרמית כרמן פילם, ובמיון גילויי העולם הזה בשבוע החולף, הם שהפריעו לגל להגשים את תכניתו, הצילו בעלי הון ממעשה רמאות. בעון שחוקרי העולם הזה חקרו השבוע את האד שהוס'ע כמנהלה של חברה אשר אינה קיימת כלל - אלי לר — טען הוא: "אז מה אם יש לנו עבר פליל האם אסור לנו לחזור בתשובה?"

חורה בתשובה היא מפעל מסורי וחיובי לכל ידעות. מחובתה של כל חברה לסייע לעבריינים הרוצי לעלות על דרך הישר. אולם ברגע שהחזרה בתשוב נעשת על חשבון כספם ואמונתם של אנשים תמימי וישרי דרך, קשה לראות בה טהור חטאים. הגילויי המתפרסמים לעיל אינם מעידים על כוונתם של גל ופויירשטיין לחזור בתשובה, ומה עוד שמאחורי התרמי הכלכלית בפרשת כרמן פילם, הסתתרו כוונות בלי מוסריות לציד נערות תמימות, במטרה של ייצור סרני תוצאות חקירות העולם הזה בצד זה של הפרשה ר פורסמנה בגליון הבא.

על כל מי שהיה במחיצתו עשה גלר רושם של אדם חשיב מאוד, אשר מאחוריו עומד גוף כלכלי אדיר, בעל הון של לפחות רבע מיליון ל"י. העובדה שלגלר לא שי לם משכורת לפקידה במש- רדו במשך כמה חדשים, לא שילם לאיש מהאנשים שעבדו עמו, לא עוררה כל הסתייגות. הדבר נעשה מטעמי חיסכון ראויים ל- שבה. חשבו הנוגעים בדבר, לאחר שהיה ברשותו ה- חומר האנושי, היה גלר זקוק לציוד שיעשה רושם על משקיעי ההון, אותם קיוה ללכוד. לשם כך הת- קשר עם צעיר עולה עיראק (34), בשם אלברט סאודאי. בעיראק, משם עלה סאודאי לפני שש שנים, היה הוא שותף בחברה גדולה לייצור סרטים. בעת שעלה ארצה הביא עמו ציוד מעבדה והסרטה משוכלל, גייס מס- פר בעלי הון מעולי עיראק, הקים אולפן הסרטה ומעבדה משוכללת ברמת-החייל.

אולם לסאודאי היו חס- רות מספר מכונות. לפני כשנה הצליח סאודאי לשכ- נע בעל הון הולנדי שיש- קיע כספים במפעל. בעל ההון קנה ב-60 אלף לירות מצלמות וציוד הקלטת קול מודרני, העומד להגיע בימים הקרובים ארצה. סאודאי היה מעוניין מאוד להתחיל ב- ייצור סרטים, שכן מעבדתו עמדה ריקה במשך שנתיים, והוא נאלץ לעבוד כמקריין בבתי קולנוע.

גלר התקשר עם בעל המעבדה המובטלת, ביקש ממנו שיצא ויעבד את סרטו. סאודאי, שהוא איש מקצועי, נוכח תוך זקות שלגלר אין מושג בייצור סרט, אולם שוכנע מדבריו שיש לו הון לייצור כזה. הוא העמיד בפניו תנאי, שיומין מחוץ-לארץ מומחי הסרטה המוכרים לו. גלר לא חשב פעמיים. אמר שהוא מוכן לכך, למרות שהדבר כרוך בהוצאות ענקיות.

תוך כדי משא ומתן נוכח סאודאי שגלר עומד להפיק סרט במימדיים של סטיל ב. דה מיל. אולם ציוד התאורה שהיה ברשות סאודאי לא הספיק לצילום סצינות רחוב ורביני המוני. גלר היה מוכן לקנות ציוד זה מכספו הוא, אך ורק לצורך צילום הסרט.

ציוד התאורה והמצלמה שעמד גלר לקנות, גם כן למען עצמו, היו צריכים לעלות כעשרת אלפים לירות. נוסף לזאת דרש סאודאי חמשת אלפים ל"י כמקדמה לעבודתו. גלר לא עמד על המיקח.

"הארץ נמאסה!"

רגע שסאודאי חתם על חוזה עם גלר, לעיבוד סרטו במעבדתו, היה לגלר כבר במה לנסוף בפני בעלי ההון. הוא הפגיש במשרדו את סאודאי עם בעל הון, איש עסקים תל-אביבי, השתמש בכל אחד כדי לרמות את השני. בפני סאודאי הציג גלר את איש העסקים כבעל ההון של החברה, ואילו בפני האחרון הציג את סאודאי כאיש שיעבד את סרטו. השניים